

Jiří Weigl, Institut V. Klause: Je na čase odložit růžové brýle. Pád Západu se zrychluje. Končí veškerá legrace

- CZ24 News | 9. února 2022

EU: Stále větší část naší veřejnosti s nevěřícím úžasem a rozčarováním sleduje, co se to děje na dnešním Západě a jaké nečekané a dříve naprosto nepředstavitelné hrozby nám odsud přicházejí. Současně si čeští občané začínají, bohužel pozdě, uvědomovat, že jsme proti pádu do temné budoucnosti téměř bezbranní, protože jsme v předchozích letech tak jako již mnohokrát v historii naivně a lehkomyšlně odevzdali znovu vládu nad svými záležitostmi do rukou cizích mocností.

Běh událostí se totiž začíná – pro někoho překvapivě – zrychlovat. Zatímco dříve jsme zprávy o genderových nebo zelených fantasmagoriích a nepochopitelných absurditách v zemích našich bohatších západních partnerů přecházeli s nechápavým kroucením hlavy a pocitem, že jde o excesy bulvárního zpravodajství, které se našeho života netýkají, dnes s rozčarováním zjišťujeme, že tak tomu bohužel zdaleka není. Jasně cítíme, že se máme znovu stát oběťmi podivné, zdravému rozumu se vzpírající ideologie, která nám začíná být postupně, prostřednictvím médií i oficiální politiky vnucována. Ideologie je to velmi panovačná a netolerantní, tvrdící o sobě stejně jako starý komunismus, že se opírá o vědeckou pravdu, a proto není ochotna tolerovat nesouhlas a vést diskusi s oponenty.

Jestliže v jistých politických a akademických kruzích vědomí přicházející hrozby existovalo a někteří politici, na prvním místě pak Václav Klaus, na to, že se EU a Západ obecně nebezpečným způsobem mění, vytrvale a opakovaně upozorňovali, široká veřejnost si nic takového nepřipouštěla. Žila zaujata svým běžným normálním životem uklidňována od listopadu 1989 do dnešních dnů dominující představou, že Západ, do něhož jsme se vrátili, je garancí svobody a prosperity, neustálého pokroku a zvyšování materiálního blahobytu. Ráda podlehla dojmu, že pro nás nastal jakýsi fukuyamovský konec historie. Vedlo to k tomu, že jsme se o naše partnery a spojence, jimž jsme se fakticky odevzdali zcela do rukou, přestali ve skutečnosti vážně zajímat, že nad zájmem o prosazení a obhajobu našich zájmů převládla neodpovědná servilita, parciální zájmy našich politiků a klamavá propaganda.

Oficiální místa nás přesvědčují, že bezprostřední akutní dlouhodobou hrozbu pro naši prosperitu a svobodu představují revanšistické Rusko a vzdálená dílna světa Čína. Najednou však zjišťujeme, že tyto země po nás nich nechtějí, zatímco Evropská unie, s níž jsme spojovali naivní představy o prostoru věčné prosperity, míru a bratrství, od nás bezohledně požaduje zásadní omezení a materiální oběti. Ty budou pro milióny lidí znamenat vážné existenční problémy a pád do světa, který s našimi původními představami a nadějemi o svobodě a prosperitě nebude mít nic společného. To vše s bizarním zeleným ideologickým zdůvodněním.

Poprvé jsme se mohli na vlastní oči přesvědčit, že něco zásadního není v západní Evropě v pořádku, když v roce 2015 Angela Merkelová a vedoucí představitelé EU otevřeli do široka brány do Evropy masové ilegální migraci. Přesto, že nám to oficiální propaganda prezentovala jako velký altruistický krok solidarity s trpícími, začalo být mnohým lidem u nás jasné, že elitám vládnoucím v západní Evropě je zcela lhostejné, jak budou jejich spoluobčané koexistovat se statisíci nově příchozími, jejichž schopnost absorbovat kulturu a tradice nové vlasti a ochota přizpůsobit se jim, jsou minimální. S hrůzou si někteří uvědomili, že na Západě došlo k fatálnímu vzdálení se elit od vlastní společnosti, že pro ně zájmy, představy a naděje vlastních obyčejných spoluobčanů už de facto nic

neznamenají.

Migrace otrásla Evropou a byla proto následně poněkud upozaděna, aby její místo zaujal boj proti změně klimatu. Od potrhých záškoláckých exhibic ve stylu Gréty Thunbergové, nad jejímž oficiálním adorováním na západ od našich hranic mnozí u nás nechápavě kroutili hlavami, přichází náhle změna, která z nevinných novinových senzací brutálně přeskakuje do našich konkrétních životů. Z bruselských institucí začínají pršet projekty, rozhodnutí a regulace, které mají za cíl zásadně převrátit naše jistoty, kvalitu života i jeho perspektivu. Tzv. Green Deal, Fit for 55, zákaz spalovacích motorů, zákaz těžby a spalování uhlí, nucený přechod na elektromobilitu implikující podstatné omezení mobility lidí vůbec, drastická redukce letecké dopravy, záměr zakázat prodeje a pronajímání nemovitostí nesplňujících emisní limity EU, plán zakázat používání zemního plynu v energetice a vytápění po roce 2040 atd. – to je pouze výběr některých radikálních kroků, jež mají být uvaleny na obyvatele zemí EU, tedy včetně nás.

Náhle si mnozí začínají uvědomovat, že končí legrace, že končí život, který jsme dosud žili a o němž jsme si mysleli, že má pokračovat, poněvadž jsme si ho svobodně zvolili. Epidemie covidu 19 táhnoucí se už dva roky přinesla zásadní omezení občanských svobod a zcela novou úroveň moci státu nad svými občany. Byla společností bez výrazného odporu akceptována. Dveře jsou tedy otevřeny k dalekosáhlým změnám ve společenském uspořádání, v dokonání převratu od stále ještě tradiční, přirozeně vzniklé společnosti s rodinou muže, ženy a jejich dětí jako jejím jádru, v cosi nového, radikálně jiného, nového, perverzně svobodného od přirozeného řádu a jeho jistot.

Většina lidí žijících své normální každodenní životy nad celkovými souvislostmi většinou nepřemýšlí, nevěří varováním a nezkoumá souvislosti. Dnes však je jejich klid otřesen drastickým zdražením energií a s ním spojenou pádící inflací, po nichž budou následovat další již avizované kroky. Lidé však nechápou, co se stalo, nevědí, kde se ony zjevně nesmyslné a uměle vytvořené náklady a zdražování berou. Nevědí, že utopický systém, který jsme v roce 1989 vyhodili dveřmi, se pod zelenou maskou vrací nyní zpátky.

Naši lidé dávno zapomněli, že komunismus, který 40 let devastoval naši zemi, nevznikl v Rusku. Že je to produkt západoevropského politického myšlení, který pouze shodou okolností v mimořádné situaci za první světové války zvítězil v Rusku a získal tam mimořádně násilné a kruté rysy, které výrazně přispěly k jeho pozdější diskreditaci a pádu. Marxističtí progresivisté však nebyli pouze ruští bolševici. Obrovský počet jich zůstal na Západě a jejich elity si lámaly hlavu nad tím, co zapříčinilo selhání sovětského experimentu. Došli k závěru, že to byl právě násilný, revoluční charakter radikální socialistické přestavby společnosti, jak jej prováděli bolševici. Západní marxističtí ideologové v reakci na sovětský neúspěch a společenské změny ve 20. století se vydali jinou cestou.

Změna musí být postupná a revoluční násilí musí být nahrazeno existenčním strachem, jako hlavním motorem radikálních změn. Už nejde o proletariát a třídní boj, je třeba akceptovat kapitalismus a využít jej pro své cíle. Obzvláštní přízni se u nových skrytých nenásilných revolucionářů těší velkokapitál, tisíce vazeb prorostlých se státem. S ním snadno nacházejí společnou řeč v představách o globálním vládnutí vyvolené avantgardy a inženýrském řízení společnosti. Moderní informační a datové technologie dávají novou naději převést komunistickou utopii v realitu.

O tom, že tyto politické trendy v západním světě existují, neměla většina z nás v době po pádu komunismu u nás ani tušení. Západ však už v této době zdaleka nebyl pouze Reagan, Bush či Thatcherová. Dávno před nimi zahájili neomarxisté svůj „dlouhý pochod“ akademickými, politickými a státními institucemi a médii a bylo zásadním selháním bezpečnostních struktur západního světa v éře studené války, že tomu nedokázaly zabránit. V éře euforie a pocitu bezpečí po pádu komunismu padly jakékoliv bariéry pro šíření vlivu těchto ideologií na západní společnosti. Prezidentství Baracka Obamy potom bylo oficiálním potvrzením, že tyto síly dosáhly rozhodujícího mocenského postavení

v západním světě.

Jejich ideologie je založena na šíření existenčního strachu z člověkem údajně způsobené klimatické změny a pocitu viny většinové bílé populace západních zemí za historické zločiny páchané na všemožně konstruovaných rasových a sexuálních minoritách. Vše je opřeno o mimořádně pokryteckou společenskou atmosféru v původně dominantně protestantských zemích, kde na veřejný odiv stavěné konání dobrých skutků a bohabojný život pod veřejnou kontrolou vždy hrály zásadní místo. Ukázalo se, že metody politické korektnosti, společenské ostrakizace jinak smýšlejících a vymývání mozků mediální manipulací jsou daleko efektivnější nástroj pro ovládání společnosti než hrubé násilí starých bolševiků.

V průběhu několika desetiletí se levicovým progresivistům podařilo prostoupit společenské elity západních zemí, jejich státní a akademické struktury i média a pokusit se uskutečnit radikální přeměnu světa v marxistickém stylu. My nyní stojíme na prahu její realizační fáze.

Inflace, energetická krize, atak na rodinu a lidskou identitu mají rozbít tradiční společnost a připravit půdu pro uskutečnění představ nových společenských reformátorů, jejichž krédo vyjádřil otec slavného Davoského fóra Klaus Schwab ve své knize o potřebnosti „Velkého resetu“ západní společnosti. Právě on a princ Charles se spolu s Billem Gatesem prezentují jako hlasele nastupující společenské změny. Jejich společenské postavení dává tušit, že pro obyčejného člověka v jejich nazírání na svět místo být nemůže. Oni sami totiž žádného obyčejného člověka neznají.

Nová levičácká ideologie, která ohrožuje budoucnost nás a především našich dětí, má jednu zvláštnost, která ji odlišuje od všech ideologických hnutí předchozích. Všechna dosavadní náboženství i politické doktríny svým věřícím a straníkům nabízely nějaké sdílitelné benefity, ať již na onom světě či zde na zemi – od spásy a ráje po komunistický život v rovnosti a dostatku, kde platí „každému podle jeho potřeb“. Pouze tato nová moderní levičácká ideologie vyžaduje výlučně oběti a odříkání, proti nimž pro generaci, k níž hovoří, nestojí benefit vůbec žádný. Vágní slib omezení oteplování planety v horizontu mnoha budoucích staletí skutečně za realistickou odměnu za současné umělé odříkání považovat nemůžeme. Celé pokrokařské ateistické náboženství opřené o klima je tak fakticky extrémní ideologií obracející se primárně na materiálním nadbytkem zhýčkané a znuděné elitní vrstvy nejbohatších zemí dnešního světa. Je založena na exaltovaném fanatickém altruismu a ideovém nadšení, přičemž ignoruje materiální zájmy drtivé většiny globální populace. V tomto ohledu se výrazně mýjí i s názory a představami rozhodující většiny české společnosti. Ta má jednak stále hluboce zakořeněnou zkušenost s jinou tragickou levičáckou utopií – komunismem, a jednak se zdaleka necítí ve své většině blahobytnou a materiálně saturovanou. Kvaziprotestantská etika a s ní spojené pokrytectví jsou v převážně ateistické, svobodomyšlné a trochu cynické české společnosti obtížně přijatelné.

Na to ovšem progresivistické elity ovládající západoevropskou politiku a unijní orgány nejsou ochotny brát ohled. Velmi reálně hrozí, že budeme hrubým nátlakem a silou podrobeni a nuceni přijmout politický program, který evidentně proti vůli českých občanů naši zemi bude dlouhodobě poškozovat. Pro českou vládu je dnešní situace zásadní výzvou a není jasné, zda si to uvědomuje. Evropské karty jsou nastaveny tak, že rychle směřujeme ke ztrátě posledních zbytků suverenity a postavení nesvéprávného protektorátu.

Zesilující tlak ovšem budí protitlak. Čeká nás neklidné období a velmi nejistá budoucnost, stejně tak jako celou EU. Zatím však stále na nás záleží, zda se dokážeme ubránit, či se vrátíme znovu do poměrů nepřilíš svým charakterem vzdálených od zlopověstných padesátých let minulého století.

AUTOR: Jiří Weigl

[ZDROJ](#)